

АПЕЛАТИВЕН
ПЛОВДИВ
бр. № 3290 / 02.04.2026
ДО ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД

ЧРЕЗ АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ

КАСАЦИОННА ЖАЛБА

от „Клинър“ ООД, с ЕИК по търг. регистър 108530553, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, район Тракия, ж.к. Тракия, ул. Освобождение № 32, ет. 3, ап. 1, представлявано от Христо Вълчев Христов, със съдебен адрес на призоваване гр. Хасково ул. „Преслав“ 28, ет. 2, офис 13 - чрез адв.Иван Минев, тел. 0887203331

Срещу: Решение № 108 от 26.03.2026 г. по възз. търг. дело № 378/2025 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив, 2-ри търговски състав

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Подаваме в законоустановения срок настоящата касационна жалба срещу горесцитираното решение, с което съдът е отменил решението на първоинстанционният съд, обявява неплатежоспособността на „Клинър“ ООД, определя 07.12.2018 г. за начална дата на неплатежоспособността, открива производство по несъстоятелност и постановява обща възбрана и запор върху имуществото на дружеството, както и го осъжда да заплати разноски на Община Мадан. Считаме, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е необосновано.

Неправилността се изразява в:

1. неправилно приета легитимация на кредитора
2. неправилно изключване на активи на длъжника
3. неправилно определена начална дата на неплатежоспособност
4. неправилна преценка на извършените цесии
5. липса на доказателства за трайна неплатежоспособност

С обжалваното решение Апелативен съд – Пловдив отменя Решение № 354 от 08.11.2022 г. на Окръжен съд – Пловдив и обявява неплатежоспособността на „Клинър“ ООД, определяйки 07.12.2018 г. за начална дата. Съдът е приел, че вземането на Община Мадан, произтичащо от надплатени суми по договор за обществена поръчка и установено с влязло в сила решение по чл.55, ал.1 ЗЗД, има характер на търговска сделка. За да постанови решението си въззивният съд се основава на съдебно-счетоводната експертиза установяваща финансовите показатели на дружеството само за периода 2022-2025 г., която е изготвена в два варианта. Единият вариант е този, в който са изчислени финансовите показатели на дружеството имайки предвид всички негови вземания включително тези по договори за заем и лихвите по тях. Тук финансовите показатели на дружеството показват, че дружеството е платежоспособно.

Вторият вариант на експертизата е този, който съдът приема. В него финансовите показатели на длъжника са изчислени като от неговите вземания са изключени четирите договора за заем, по които длъжникът е заемодател. Приемайки този вариант на експертизата съдът заключава, че дружеството има ниски коефициенти на незабавна и абсолютна ликвидност, отрицателни финансови резултати и

ВАРНО СОФИЯ

КАСАЦИОНЕН СЪД

несъбираемост на основните вземания на дружеството по заеми. Съдът е приел, че спирането на плащанията към Община Мадан и други кредитори, както и извършените цесии, доказват неплатежеспособността.

На първо място, съдът е приложил чл. 608 ал. 1 от ТЗ, като е приел, че вземането на Община Мадан, произтичащо от неоснователно обогатяване по чл. 55 ЗЗД, е "породено от или отнасящо се до търговска сделка". Това е неправилна правна квалификация, тъй като неоснователното обогатяване не е търговска сделка и не може да бъде основание за откриване на производство по несъстоятелност по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ.

Съдът коментира наличието на сключения между страните Договор 11-ДУ-15/26.03.2009 г., който е с предмет: „Сметосъбиране и сметоизвозване, поддържане чистота на териториите за обществено ползване, поддържане на зелени площи и озеленяване на територията на Община Мадан, зимно поддържане и снегопочистване на общинската пътна мрежа в Община Мадан и уличната мрежа в град Мадан“, съгласно който „Клинър“ ООД е изпълнител, а Община Мадан е възложител. Коментира и влязлото в сила решение № 336/28.11.2018 г. по ВТД № 558/2018 г. на Апелативен съд – Пловдив, но не и основанието, на което съдът осъжда настоящия жалбоподател „Клинър“ ООД да заплати на Община Мадан въпросната сума. А това е именно чл. 55 ал. 1 от ЗЗД – поради това, че според този решаващ съд „Клинър“ ООД неоснователно се е обогатил за сметка на Община Мадан.

Това решение № 336/28.11.2018 г. по ВТД № 558/2018 г. на Апелативен съд – Пловдив е послужило като основание на Община Мадан – молител в настоящото производство по несъстоятелност, да подаде молбата си за откриване на производството. Следователно, видно от цитираното решение на ПАС приложено по делото, на кредитора Община Мадан се дължи сумата 339 531.91 лв, представляваща недължимо платено, платено свръх дължимото по договора възнаграждение, но връщането на платеното в повече не е обусловено от действителността, изпълнението, неизпълнението, унищожаването, развалянето на договора или последиците от прекратяването на Договор 11-ДУ-15/26.03.2009 г., а е на основание неоснователно обогатяване – чл. 55 ал. 1 от ЗЗД. Следователно молителят не е титуляр на вземане срещу длъжника от вида на посочените в чл.608, ал.1,т.1 ТЗ и не е материалноправно легитимирано лице да поиска откриване на производство по несъстоятелност.

Както посочихме, в обжалваното в настоящото производство решение Апелативен съд – Пловдив е приел обратното, с което е постановил неправилно решение. В този смисъл е и Решение № 196 от 21.03.2008 г. на ВКС по т. д. № 791/2007 г., ТК, I т. о. В него съдът приема, че когато вземането е възникнало от неоснователно обогатяване на основание чл. 55 ал. 1 от ЗЗД, тогава лицето няма качеството на кредитор, защото вземането му не е възникнало от търговска сделка.

Съдът е тълкувал неправилно разпоредбата на чл. 607а ТЗ, като е приел, че е налице трайна неплатежеспособност на дружеството. Въз основа на единствената разглеждана от съда съдебно-счетоводна експертиза, тази за периода 2022-2025 г., той е направил извод за неплатежеспособност, но по делото не бе доказано, че затрудненията на дружеството са трайни и не са временни по смисъла на чл. 631 ТЗ. Липсва задълбочен анализ на всички активи и пасиви, които биха могли да се превърнат в ликвидни в кратък срок, както и обосновка защо тези затруднения не могат да бъдат преодоленени.

На второ място, с Решение № 191/11.07.2025 г. по 20248002900126 на ВКС съдът отмени решение № 394/20.11.2023 г. на Апелативен съд - Пловдив и върна за ново разглеждане делото на същия съд от друг състав. Този състав постанови обжалваният с настоящата жалба акт. Със своето решение ВКС даде задължителни указания към ПАС при новото разглеждане на делото, а именно да бъде установена събираемостта на вземанията по договора за заем. Решаващият съд обаче не съобрази принципа на засиленото служебно начало в настоящото производство и не даде указания на страните и по-специално на длъжника относно представянето на доказателства в тази връзка. Включително и съдът не изиска представяне на доказателства във връзка с тези договори за заем.

На трето място, в обжалваното решение е налице неправилна оценка на доказателствата и необосновано определяне на начална дата на неплатежеспособността. Съдът е определил 07.12.2018 г. като начална дата на неплатежеспособността единствено въз основа на обстоятелството, че на тази дата молителят е образувал изпълнителното дело срещу длъжника. Това е в нарушение на изискванията за пълно и обективно изследване на финансовото състояние на дружеството към конкретния момент. Така съдът изобщо не взема в предвид в решението данните от ССЧЕ към 2018 г., 2019 г., 2020 г., 2021 г., а

ВЯРНО С ОРИГАЛА

СЕКРЕТАР

се основава само на тези установяващи показатели на дружеството за 2022 г. – 2025 г. А началната дата е определена именно през 2018 г. В тази връзка, видно от основното и допълнително заключение на ССЧЕ по т. д. № 288/2021 г. на ОС-Пловдив /първата инстанция/, финансовите показатели на дружеството за периода 2018 – 2021 г. са положителни числа /ликвидност, автономност, собствен капитал/. Освен това на стр. 7 от основното заключение вещото лице посочва, че последното плащане извършено към доставчици е на 26.01.2021 г. на „Хели Ойл“. А след тази дата са извършвани текущи и неотложни плащания към ЕВН, персонала и НАП. Следователно, началната дата на неплатежеспособността следва да е именно съобразена с 26.01.2021 г. и да е след тази дата. Вещото лице приема още в допълнителната експертиза по това дело, че за периода 2018 – 2021 г. стойностите на коефициентите на обща и бърза ликвидност показват висока ликвидност и излишък от средства, и че дружеството разполага с бързо ликвидни краткотрайни активи, с които да се покрият краткосрочните му задължения. Коефициентите на незабавна и абсолютна ликвидност са с нормални стойности и сочат, че „Клинтър“ ООД може да покрие краткосрочните си задължения с наличните краткотрайни активи.

Считам, че пренасянето на изводи за финансовото състояние от по-късен период назад във времето е недопустимо и води до произволно определяне на началната дата. Началната дата на неплатежеспособността не може да бъде хипотетична или механично фиксирана, тя трябва да бъде доказана с конкретни финансови данни и анализ за периода, през който е определена датата, което съдът не е сторил в случая.

Както посочих, видно от обжалваното решение съдът е определил датата 07.12.2018 г. като начална дата на неплатежеспособността, защото тогава молителят в производството е образувал изп. дело срещу длъжника. Казано с други думи, съдът обвързва началната дата на неплатежеспособност само и единствено и предимно с вземането на един кредитор на длъжника, това е молителят Община Мадан. Коего е неправилно, защото от значение за началната дата на неплатежеспособност е обективната невъзможност да се изпълняват задълженията към всички кредитори, а не спирането на плащанията към отделен кредитор. Началната дата на неплатежеспособност, разглеждана като момент на проявление на трайната неспособност на длъжника да погасява изискуемите си парични задължения към кредиторите по чл.608, ал.1 ТЗ с наличните си краткотрайни активи, се определя с оглед на неговото цялостно икономическо състояние, изразено чрез показателите за ликвидност, финансова автономност и задлъжнялост, при съобразяване на най-ранния момент на спиране на плащанията към кредиторите като външен белег на неплатежеспособността. Както посочих, експертизата по т.д. № 288/2021 г. на ОС-Пловдив, която е първата инстанция по настоящото производство на стр. 7 от основното заключение вещото лице посочва, че последното плащане извършено към доставчици е на 26.01.2021 г. на „Хели Ойл“. А след тази дата са извършвани текущи и неотложни плащания към ЕВН, персонала и НАП. И именно за този период 2018 г. – 2021 г. вещото лице посочва /в допълнителното второ по делото пред първоинстанционния съд заключение/, че коефициентите на незабавна и абсолютна ликвидност са с нормални стойности и сочат, че „Клинтър“ ООД може да покрие краткосрочните си задължения с наличните краткотрайни активи. В обжалваното решение обаче, както стана ясно финансовият и икономически анализ на периодът през който е определена началната дата изобщо не е взет в предвид от съда. В този смисъл е и практиката на ВКС в следните решения: Решение № 202/10.01.2014 г. по търг. дело № 1453/2013 г. на ВКС 2-то т.о.; решение № 33/07.09.2010 г. по т. д. № 915/2009 г. на ВКС, II т. о.; решение № 115/25.06.2010 г. по т. д. № 169/2010 г. на ВКС, II т. о.; решение № 90 / 20.07.2012г. по т.д. № 1152 / 2011г. на ВКС, I ТО, решение № 44 / 04.07.2012г. по т.д. № 983/ 2011г. на ВКС, I ТО, решение № 202 / 10.01.2014г. по т.д. № 1453/ 2013г. на ВКС, II ТО; Решение № 80/08.10.2015 г. по т.д. № 1565/2014 г. на ВКС, 1-во търг. отд.

От всичко изложено следва, че спиране на плащането към отделен кредитор, без изследване на причините за това, не е достатъчна база за определяне на икономическото състояние на длъжника. И всичко това вземайки предвид обстоятелството, че към 07.12.2018 г. длъжникът не е получил покана за доброволно изпълнение по изп. дело, а изпълнителното основание е именно невлязло в сила към 07.12.2018 г. решение на въззивна инстанция.

В цитираната практика съставите на ВКС приемат и, че началната дата на неплатежеспособността се определя въз основа преценката на цялостното икономическо състояние на предприятието – длъжник, посредством коефициентите на ликвидност, събираемост и финансова автономност / задлъжнялост, чрез които се установява началния момент на обективната трайна неспособност на длъжника да погасява своите краткосрочни / текущи задължения с краткотрайните

ВАРНО С ОРИГИНАЛ

стр. 3 от 5

/текущи/ активи, като спирането на плащанията към отделен кредитор, съответно датата на последното извършено плащане към кредитор/и сами по себе си, без изследване на причините за тях, не са достатъчна база за определяне на икономическото състояние на длъжника. Това е пряко изводимо и от разпоредбата на чл.608, ал.3 ТЗ, предвиждаща, че неплатежоспособността може да е налице и когато длъжникът е платил или е в състояние да плати частично или изцяло само вземанията на отделни кредитора. Следва да се има предвид, че влошаването на икономическото състояние на търговеца, имащо траен характер, може да настъпи плавно или рязко. Последната хипотеза намира проявление и в случаите, когато в един и същ момент се падежират значима част от дългосрочните до тогава задължения на длъжника /вкл. когато са само към един кредитор/, които се трансформират в краткосрочни, но само ако това води до обективна невъзможност предприятието да поеме своите краткосрочни задължения с наличните краткотрайни активи, която се установява чрез визираните по-горе икономически показатели, а не следва от простия факт на спиране на плащането, респ. на извършване на плащане /вкл. последно в темпорално отношение плащане/ към конкретен кредитор, независимо, че в някои случаи началната дата на неплатежоспособност може фактически да съвпадне с очертаните моменти". Същото съдът приема в Решение № 177/06.04.2010г., т. д. № 169/2010г., II т. о.; Решение № 115/25.06.2010г., т. д. № 169/2010г., II т. о.; Решение № 153 /23.12.2010г., т. д. № 255/2010г., I т. о.

Съдът не е установил налице ли е общо спиране на плащанията, което е съществен елемент от презумпцията по чл. 608, ал. 3 ТЗ. Въпреки че е констатирано неизпълнение към Община Мадан, липсва анализ на масови неплатени задължения, които да доказват трайна невъзможност за плащане. Съдът не е направил ясен извод и обосновка дали затрудненията на дружеството са временни, или имат траен характер, водещ до неплатежоспособност.

На четвърто място, що се отнася до договорите за прехвърляне на вземания, които коментира съдът, то самото им сключване означава, че длъжникът не е спрял плащанията към кредиторите си. Защото всяка цесия е възмездна и в изпълнение на задължение, което цедентът има към цесионера. Това, че Община Мадан е образувала изпълнително дело срещу "Клиньр" ООД не означава, че "Клиньр" ООД не следва да изпълнява задълженията си към останалите кредитори, още повече такива възникнали преди задължението на О. Мадан. Защото кредиторите на "Клиньр" ООД по договорите за цесии са такива с вземания към дружеството възникнали преди 07.12.2018 г.

Считаме, че не следва извършени от длъжника цесии на негови вземания да се приемат като доказателство за неплатежоспособност, тъй като за периода, през който са сключени няма установено намаляване на имуществото му. Съдът не е направил анализ на насрещната престация по тези цесии, на които основава решението си за неплатежоспособност на дружеството. Съдът не е взел и в предвид, че за периода, през който са извършени цесиите 2018-2019 г., както и в годината преди това и в годината след това, експертната пред първоинстанционния съд е приела, че финансовите показатели на длъжника са с висока ликвидност и излишък от средства, и че дружеството разполага с бързо ликвидни краткотрайни активи, с които да се покрият краткосрочните му задължения, както и, че коефициентите на незабавна и абсолютна ликвидност са с нормални стойности и сочат, че длъжникът може да покрие краткосрочните си задължения с наличните краткотрайни активи.

Въззивният съд в обжалваното решение неоснователно приема, че извършените от длъжника цесии на вземания представляват обстоятелство, обосноваващо неплатежоспособност и сочещо на невъзможност за плащане към останалите кредитори. Съдът обаче не е взел в предвид, че тези цесии са възмездни и в изпълнение на задължения на длъжника възникнали преди задължението му към молителя в производството по несъстоятелност. Неплатежоспособността изисква да е налице невъзможност за плащане, а цесията представлява способ за погасяване на парично задължение. Тя не доказва неплатежоспособност. Договорите за цесия са част от нормалната търговска дейност и ако всяка цесия се приема за неплатежоспособност, то всяко предприятие би било неплатежоспособно.

В този смисъл е и практиката на ВКС. В Решение № 33/07.08.2010г., т. д. № 915/2009г. на ВКС, II т. о. съдът приема: "спирането на плащанията са правно релевантни за несъстоятелността само ако са последица от трайната, обективна невъзможност за търговеца да изпълнява задълженията си. По аргумент от противното следва, че когато спирането се дължи на причини, които се дължат на съзнателни, волеви действия и/или бездействия на търговеца (при ЮЛ изразената от органите на управление воля), а не на невъзможността да обслужва задълженията си, то институти на

ЯРНО С ОРИГИНАЛ

несъстоятелността като универсално производство за принудително изпълнение е неприложим". Както и: "Така представените доказателства не установяват посочения от молителя в годишния му доклад размер на наличните към 31.12.2008 г. краткотрайни активи, доколкото съпоставката им с тези към 31.12.2007 г. и при съобразяване на факта, че платената сума от 112 000 лв. е част от натрупаната до 2007 г. печалба обуславя извода, че същите следва да възлизат на 103 000 лв., а не на 26 000 лв. Независимо от безкритично възприетата им от съда достоверност, те и не обосновават извод за неплатежеспособност на молителя, тъй като анализът им сочи, че към падежа на задълженията към кредиторите - търговци дружеството е било в добро финансово състояние, следователно неговата задълженост се дължи на липсата на намерение, а не на обективна невъзможност да ги погаси."

На пето място, решението е необосновано заради вътрешно противоречие в мотивите. От една страна съдът приема, че длъжникът е станал неплатежеспособен към дата 07.12.2018 г., защото тогава молителят е образувал изп. дело срещу длъжника, а от друга страна коментира наличието на договори за цесия, с които дружеството е прехвърлило свои вземания към трети лица, за да погаси свои задължения. Наличието на тези вземания доказва платежеспособност на дружеството. В тази връзка в горесцитираното Решение № 33/07.08.2010г., т. д. № 915/2009г. на ВКС, II т. о. съдът разграничава задължениостта на едно лице, която може да се дължи на липсата на намерение от такава, която може да се дължи на обективна невъзможност да погаси задълженията си. А основание за приемане на едно дружество за неплатежеспособно е именно второто.

Освен гореизложеното съдът неправилно е изключил вземанията по заеми от баланса на дружеството, приемайки ги за „трудно събираеми, несигурни и неликвидни“, без да са налице съдебно решение за несъбираемост, изтекла погасителна давност или официален отказ. Вземанията по заеми, дори и с настъпил падеж, представляват актив на дружеството, който би могъл да бъде събран чрез съответните правни действия. Дори вземане, прието в друго производство по несъстоятелност, не е автоматично „несъбираемо“, а участва в масата на несъстоятелността с вероятност за удовлетворяване. Необоснованото изключване на тези активи води до изкуствено занижаване на показателите за ликвидност и рентабилност.

Въз основа на гореизложеното, моля съда да постанови решение, с което:

Да отмени изцяло обжалваното решение като рещи спора по същество и постанови ново решение, с което да отхвърли изцяло молбата за откриване на производство по несъстоятелност, подадена от Община Мадан срещу „Клинтър“ ООД, като неоснователна и недоказана.

При условията на евентуалност, моля да отмените обжалваното решение и да постановите ново, с което да определите друга по-късна начална дата на неплатежеспособност.

Да ни присъди направените по делото разноски, както и тези пред първата и втората инстанция.

Прилагам: изложение на основания за допускане до касационно обжалване, документ за внесена държавна такса за допускане до касационно обжалване.

С уважение: IVAN VELICHKOV
MINEV
/адв. Иван Минев/

Digitally signed by IVAN
VELICHKOV MINEV
Date: 2026.04.02
16:54:13 +03'00'

АРНО С ОРИГИНАЛ

ДО ВЪРХОВЕН
КАСАЦИОНЕН СЪД

ЧРЕЗ АПЕЛАТИВЕН СЪД –
ГР. ПЛОВДИВ

**ИЗЛОЖЕНИЕ НА КАСАЦИОННИТЕ
ОСНОВАНИЯ**

На основание чл. 280 ал. 1 т. 1, т. 3 и ал. 2 от ГПК

Във връзка с подадена КАСАЦИОННА ЖАЛБА против Решение № 108 от 26.03.2026 г. по възз. търг. дело № 378/2025 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив, 2-ри търговски състав от „Клингър“ ООД с ЕИК по търг. регистър 108530553, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, район Тракия, ж.к. Тракия, ул. Освобождение № 32, ет. 3, ап. 1, представлявано от Христо Вълчев Христов, със съдебен адрес на призоваване гр. Хасково ул. „Преслав“ 28, ет. 2, офис 13 - чрез адв.Иван Минев, тел. 0887203331

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Подаваме настоящото изложение на касационни основания в 7-дневния срок както е определил Апелативен съд-Пловдив, а не в законоустановения 14-дневен срок по смисъла на чл. 613а ал. 1 от ТЗ.

Моля да допуснете касационно обжалване на Решение № 108 от 26.03.2026 г. по възз. търг. дело № 378/2025 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив, на основание следните съображения:

1. На първо място, на основание чл. 280 ал. 1 т. 1 от ГПК: съдът се е произнесъл по материалноправен и процесуалноправен въпрос, който е решен в противоречие със задължителната практика на Върховния касационен съд и Върховния съд в тълкувателни решения и постановления, както и в противоречие с практиката на Върховния касационен съд, а на основание чл. 280 ал. 1 т. 3 от ГПК същия въпрос е от значение за точното прилагане на закона, както и за развитието на правото. А именно:

Представлява ли вземане, установено с влязло в сила решение на основание чл.55, ал.1 ЗЗД (неоснователно обогатяване), вземане, произтичащо от търговска сделка по смисъла на чл.608, ал.1, т.1 от ТЗ, което обуславя материалноправна легитимация на кредитора да иска откриване на производство по несъстоятелност?

Единият от спорните въпроси по делото е относно материално – правната легитимация на молителя Община Мадан. За него съдът в обжалваното решение приема, че „Касае се за изискуемо парично задължение на „Клингър“ ООД към Община Мадан, което е възникнало по повод сключена между страните търговска сделка по време на действието на същата. Паричното задължение е породено и произтича от тази

ОРИГИНАЛ
ЧРЕЗ АПЕЛАТИВЕН СЪД

сделка, тъй като пряко е свързано с изпълнението, респ. неизпълнението на поетите с договора задължения. Спорът между страните, разрешен с влязлото в сила решение, е бил за размера на дължимото възнаграждение за извършените дейности от „Клиньр“ ООД в изпълнение на задълженията му по договора. Обстоятелството, че договорът е сключен по реда на ЗОП, което изисква спазване на специална процедура във връзка с неговото сключване, изпълнение и прекратяване, не променя търговския характер на сделката. Горното води до извод, че вземането на Общината за сумата – предмет на влязлото в сила решение попада в обхвата на разпоредбата на чл.608 ал.1 т.1 от ТЗ. Ето защо Община Мадан се явява легитимирана по молбата с правно основание чл.625 от ТЗ“. Съдът коментира наличието на сключения между страните Договор 11-ДУ-15/26.03.2009 г., който е с предмет: „Сметосъбиране и сметоизвозване, поддържане чистота на териториите за обществено ползване, поддържане на зелени площи и озеленяване на територията на Община Мадан, зимно поддържане и снегочистване на общинската пътна мрежа в Община Мадан и уличната мрежа в град Мадан“, съгласно който „Клиньр“ ООД е изпълнител, а Община Мадан е възложител. Коментира и влязлото в сила решение № 336/28.11.2018 г. по ВТД № 558/2018 г. на Апелативен съд – Пловдив, но не и основанието, на което съдът осъжда настоящия жалбоподател „Клиньр“ ООД да заплати на Община Мадан въпросната сума. А това е именно чл. 55 ал. 1 от ЗЗД – поради това, че според този решаващ съд „Клиньр“ ООД неоснователно се е обогатил за сметка на Община Мадан.

Това решение № 336/28.11.2018 г. по ВТД № 558/2018 г. на Апелативен съд – Пловдив е послужило като основание на Община Мадан – молител в настоящото производство по несъстоятелност, да подаде молбата си за откриване на производството. Следователно, видно от цитираното решение на ПАС приложено по делото, на кредитора Община Мадан се дължи сумата 339 531.91 лв, представляваща недължимо платено, платено свръх дължимото по договора възнаграждение, но връщането на платеното в повече не е обусловено от действителността, изпълнението, неизпълнението, унищожаването, развалянето на договора или последиците от прекратяването на Договор 11-ДУ-15/26.03.2009 г., а е на основание неоснователно обогатяване – чл. 55 ал. 1 от ЗЗД. Следователно молителят не е титуляр на вземане срещу длъжника от вида на посочените в чл.608, ал.1, т.1 ТЗ и не е материалноправно легитимирано лице да поиска откриване на производство по несъстоятелност.

Както посочихме, в обжалваното в настоящото производство решение Апелативен съд – Пловдив е приел обратното. Този въпрос – за това дали молителят е титуляр на вземането или не, е решен от ПАС в противоречие със задължителната практика на Върховния касационен съд. А именно, Решение № 196 от 21.03.2008 г. на ВКС по т. д. № 791/2007 г., ТК, I т. о. В него съдът приема, че когато вземането е възникнало от неоснователно обогатяване на основание чл. 55 ал. 1 от ЗЗД, тогава лицето няма качеството на кредитор, защото вземането му не е възникнало от търговска сделка.

При неоснователното обогатяване задължението не произтича от търговска сделка, а от извъндоговорен източник на облигационно отношение. Следователно кредиторът не притежава вземане от вида на посочените в чл.608, ал.1, т.1 ТЗ и не е материалноправно легитимиран да иска откриване на производство по несъстоятелност. Приемайки обратното, въззивният съд е разрешил въпроса в противоречие с практиката на ВКС.

2. На второ място, на основание чл. 280 ал. 1 т. 1 от ГПК: съдът се е произнесъл по материалноправен и процесуалноправен въпрос, който е решен в противоречие със

ЯРНО С ОРИГИНАЛ

КАРЕТАР

задължителната практика на Върховния касационен съд и Върховния съд в тълкувателни решения и постановления, както и в противоречие с практиката на Върховния касационен съд, а на основание чл. 280 ал. 1 т. 3 от ГПК същия въпрос е от значение за точното прилагане на закона, както и за развитието на правото. А именно:

Допустимо ли е като начална дата на неплатежеспособността да бъде определена датата на образуване на изпълнително дело въз основа на невлязло в сила решение на въззивна инстанция и преди длъжникът да е получил покана за доброволно изпълнение и при положение, че в решението, с което е определена такава начална дата съдът не е изследвал и не е коментирал финансовите показатели на длъжника към годината, в която е определена начална дата на неплатежеспособност, нито годините преди това?

В решението си въззивната инстанция приема, че моментът, от който следва да се приеме за настъпило състоянието на неплатежеспособност, което да е и необратимо, постоянно, е 07.12.2018г., когато е образувано изпълнителното производство по издадения в полза на Община Мадан изпълнителен лист, в което вземането на Общината не е могло да бъде събрано.

Приетото от съда е в противоречие с практиката на ВКС. А именно: В Решение № 202/10.01.2014 г. по търг. дело № 1453/2013 г. на ВКС 2-то т.о. съдът приема: "По въпроса за начина на определяне на началната дата на неплатежеспособност на длъжника в производство по несъстоятелност е създадена задължителна практика на ВКС, обективизирана в постановени по реда на чл.290 ГПК решения - напр. решение № 33/07.09.2010 г. по т. д. № 915/2009 г. на II т. о., решение № 115/25.06.2010 г. по т. д. № 169/2010 г. на II т. о., решение № 90/20.07.2012 г. по т. д. № 1152/2011 г. на I т. о., решение № 44/04.07.2012 г. по т. д. № 983/2011 г. на I т. о. и др. Задължителната практика е ориентирана към становището, че началната дата на неплатежеспособност, разглеждана като момент на проявление на трайната неспособност на длъжника да погасява изискуемите си парични задължения към кредиторите по чл.608, ал.1 ТЗ с наличните си краткотрайни активи, се определя с оглед на неговото цялостно икономическо състояние, изразено чрез показателите за ликвидност, финансова автономност и задлъжнялост, при съобразяване на най-ранния момент на спиране на плащанията към кредиторите като външен белег на неплатежеспособността; От значение за началната дата на неплатежеспособност е обективната невъзможност да се изпълняват задълженията към всички кредитори, а не спирането на плащанията към отделен кредитор". В тази връзка, видно от основното и допълнително заключение на ССЧЕ по т. д. № 288/2021 г. на ОС-Пловдив /първата инстанция/, финансовите показатели на дружеството за периода 2018 – 2021 г. са положителни числа /ликвидност, автономност, собствен капитал/. Освен това на стр. 7 от основното заключение вещото лице посочва, че последното плащане извършено към доставчици е на 26.01.2021 г. на „Хели Ойл“. А след тази дата са извършвани текущи и неотложни плащания към ЕВН, персонала и НАП. Следователно, началната дата на неплатежеспособността следва да е именно съобразена с 26.01.2021 г. и да е след тази дата. Вещото лице приема още в допълнителната експертиза по това дело, че за периода 2018 – 2021 г. стойностите на коефициентите на обща и бърза ликвидност показват висока ликвидност и излишък от средства, и че дружеството разполага с бързо ликвидни краткотрайни активи, с които да се покрият краткосрочните му задължения. Коефициентите на незабавна и абсолютна ликвидност са с нормални стойности и сочат, че „Клиньор“ ООД може да покрие краткосрочните си задължения с наличните краткотрайни активи.

ОРИГИНАЛ
-КРЕДИТОР-

Обжалваното решение е постановено и в противоречие с Решение № 80/08.10.2015 г. по т.д. № 1565/2014 г. на ВКС, 1-во търг. отд. където съдът приема, че "Относно въпроса, следва ли началната дата на неплатежоспособността да се определя в зависимост от конкретно извършено или неизвършено плащане по вземането на определен кредитор и кое именно „стиране на плащанията“ е израз на трайно и обективно състояние на неплатежоспособност, ВКС се е произнесъл в редица решения по чл.290 ГПК – решение № 33 / 07.09.2010г. по т.д. № 915 / 2009г. на ВКС, II ТО, решение № 115 / 25.06.2010г. по т.д. № 169 / 2010г. на ВКС, II ТО, решение № 90 / 20.07.2012г. по т.д. № 1152 / 2011г. на ВКС, I ТО, решение № 44 / 04.07.2012г. по т.д. № 983 / 2011г. на ВКС, I ТО, решение № 202 / 10.01.2014г. по т.д. № 1453 / 2013г. на ВКС, II ТО и други. В тях е застъпено становището, че началната дата на неплатежоспособността се определя въз основа преценката на цялостното икономическо състояние на предприятието – длъжник, посредством коефициентите на ликвидност, събираемост и финансова автономност/ задълженост, чрез които се установява началния момент на обективната трайна неспособност на длъжника да погасява своите краткосрочни/текущи задължения с краткотрайните /текущи/ активи, като спирането на плащанията към отделен кредитор, съответно датата на последното извършено плащане към кредитор/и сами по себе си, без изследване на причините за тях, не са достатъчна база за определяне на икономическото състояние на длъжника. Това е пряко изводимо и от разпоредбата на чл.608, ал.3 ТЗ, предвиждаща, че неплатежоспособността може да е налице и когато длъжникът е платил или е в състояние да плати частично или изцяло само вземанията на отделни кредитора. Настоящият състав се присъединява към посочената константна практика на ВКС, в който смисъл се дава и отговор на поставения въпрос. Следва да се има предвид, че влошаването на икономическото състояние на търговеца, имащо траен характер, може да настъпи плавно или рязко. Последната хипотеза намира проявление и в случаите, когато в един и същ момент се падежират значима част от дългосрочните до тогава задължения на длъжника /вкл. когато са само към един кредитор/, които се трансформират в краткосрочни, но само ако това води до обективна невъзможност предприятието да поеме своите краткосрочни задължения с наличните краткотрайни активи, която се установява чрез визираните по-горе икономически показатели, а не следва от простия факт на стирание на плащането, респ. на извършване на плащане /вкл. последно в темпорално отношение плащане/ към конкретен кредитор, независимо, че в някои случаи началната дата на неплатежоспособност може фактически да съвпадне с очертаните моменти". Обжалваното решение е постановено и в противоречие с Решение № 115/25.06.2010г., т. д. № 169/2010г., II т. о. и Решение № 153 /23.12.2010г., т. д. № 255/2010г., I т. о., където съдът приема, че "Отказът на съда да изясни спора от фактическа страна относно факта на стирание на плащанията от длъжника не само спрямо кредитора – молител, но и към останалите кредитори на длъжника, в какъвто смисъл е практика на ВКС, е довело до незаконосъобразност на решението относно дата на неплатежоспособността и определената към същата дата свръхзадълженост".

Началната дата би следвало да е най-ранният момент, в който длъжникът обективно е загубил способност да изпълнява задълженията си, а не когато кредитор е образувал изпълнително дело. Нещо повече, към тази дата 07.12.2018 г. Клинър ООД не е получил покана за доброволно изпълнение и не е уведомен за образуваното изпълнително дело. Освен това, видно от обжалваното решение съдът не е и коментирал финансовите показатели на дружеството към 2018 г., нито тези към 2017 г., 2019 г., 2020 г. Апелативният съд извършва финансов анализ на състоянието на дружеството въз

ВЯРНО С ОРИГИНАЛ

СЕКРЕТАР

основа на баланси за 2022 г., 2023 г., 2024 г. и 2025 г. и именно въз основа на този анализ за този период достига до извода за неплатежеспособност, но за предишна дата – през 2018 г. Финансовият анализ коментирал в решението и станал основание за решението на съда е направен само за периода 2022 – 2025 г. От тези данни съдът приема, че ликвидността е недостатъчна, а вземанията по договорите за заем са трудно събираеми. Тези обстоятелства, ако и да са налице, възникват значително по-късно след 2018 г. Началната дата е моментът, в който трайно се губи способността за плащане. Неплатежеспособността следва да бъде установена чрез финансов анализ, а както посочихме в случая такъв анализ е взет в предвид от съда и станал основание за решението едва за периода след 2022 г. Считаю, че пренасянето на изводи за финансовото състояние от по-късен период (2022-2025 г.) назад във времето (за 2018 г.) е недопустимо и води до произволно определяне на началната дата, което пък води до очевидна неправилност на решението.

Този въпрос е решен от ПАС в противоречие със задължителната практика на Върховния касационен съд. А именно Решение № 202/10.01.2014 г. по търг. дело № 1453/2013 г. 2-то т.о, Решение № 80/08.10.2015 г. по т.д. № 1565/2014 г. на ВКС, I-во търг. отд., решение № 33 / 07.09.2010г. по т.д. № 915 / 2009г. на ВКС, II ТО, решение № 115 / 25.06.2010г. по т.д. № 169 / 2010г. на ВКС, II ТО, решение № 90 / 20.07.2012г. по т.д. № 1152 / 2011г. на ВКС, I ТО, решение № 44 / 04.07.2012г. по т.д. № 983/ 2011г. на ВКС, I ТО, решение № 202 / 10.01.2014г. по т.д. № 1453/ 2013г. на ВКС, II ТО. Решение № 115/25.06.2010г., т. д. № 169/2010г., II т. о., Решение № 153 /23.12.2010г., т. д. № 255/2010г., I т. о.

Относно горепосочения въпрос, освен противоречие с практиката на ВКС, обжалваното решение на основание чл. 280 ал. 2 от ГПК страда от очевидна неправилност.

3. На трето място, на основание чл. 280 ал. 1 т. 3 от ГПК следващият въпрос е от значение за точното прилагане на закона, както и за развитието на правото. А именно:

Допустимо ли е при определяне на неплатежеспособността на длъжника съдът да приеме негови вземания за неликвидни и несъбираеми без съдебно установяване на тяхното несъществуване или несъбираемост?

Процесни по делото са четири договора за заем с кредитор „Клигър“ ООД и длъжници други три дружества. По делото са налице тези договори за заем, платежните нареждания доказващи, че средствата по тях са преведени от заемодателя към заемателите. Въззивният съд приема, че длъжникът по два от тези четири договора – „ББТ Проджектс“ АД в представените и обявени в регистъра годишни финансови отчети на това дружество към 31.12.2019г., 31.12.2020, 31.12.2021г. и 31.12.2022г. не сочи да има задължения по облигационни заеми. Следователно „ББТ Проджектс“ АД не счита, че дължи на „Клигър“ ООД суми по договори за заем. Ето защо вземанията от това дружество са най – малкото спорни, с настъпил падеж преди повече от пет години, без да са предприети действия за събирането им“.

Относно вземането по договор за заем от 11.01.2013г. с „Игория Финанс корпорейшън“ за сумата 492 763.30 лева с падеж 31.01.2020г. съдът приема, че „е осчетоводено в счетоводството на „Клигър“ ООД през 2013г., но по делото – въпреки дадената два пъти възможност на ответника – не са представени платежни документи за извършен превод на заемната сума от страна на „Клигър“ ООД. Касае се за реален договор и за да се приеме той за сключен е необходимо са се установи реално

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД

КАСАЦИОНЕН СЪД

предоставяне на сумите – предмет на заема. Такова не се установява. Дори и условно да се приеме, че заемната сума действително е преведена на това трето лице, надеждът на задължението за връщането и е настъпил преди повече от пет години. Не са предприети никакви действия за събиране на вземането, а и те допълнително биха били затруднени от обстоятелството, че се касае за офшорна компания, регистрирана на Британски Вирджински острови“.

Въз основа на цитираните мотиви съдът приема, че тези вземания по четирите договора за заеми са неликвидни и несъбираеми и не следва да се включват при преценка на платежоспособността му. Тези вземания обаче не са потвърдени или отхвърлени съдебно, а твърдението за тяхната несъбираемост се основава на субективна преценка на съда. Този извод е направен въз основа на липса на действия по събиране, оспорване от длъжниците и предполагаема затруднена събираемост. Несъбираемостта на вземанията обаче не е установена по съдебен ред, нито съществуването им е отречено. До установяване на противното, тези вземания представляват част от имуществото на длъжника и следва да бъдат отчетени при преценката на платежоспособността му. Като е изключил тези активи въз основа на предположение за несъбираемост, въззивният съд е извършил неправилна преценка на имущественото състояние на длъжника.

4. На четвърто място, на основание чл. 280 ал. 1 т. 3 от ГПК следващият въпрос е от значение за точното прилагане на закона, както и за развитието на правото. А именно:

Могат ли приети вземания на длъжника в производство по несъстоятелност на трето лице да бъдат игнорирани при определяне на неговата платежоспособност?

Относно вземането по четвъртият договор за заем от 05.03.2013 г., той е сключен с „Титан АС – Варна“ ЕООД за сумата 2 600 958.40 лева с падеж 01.05.2021г. Към настоящия момент това дружество е с наименование „Санатит“ ЕООД и е с открито производство по несъстоятелност. Тук съдът приема, че „С Определение на съда по несъстоятелността във връзка с подадено възражение от „Клигър“ ООД вземането му в размер на 2 562 500 лева по договор за заем от 05.03.2013г. и вземането му в размер на 1 039 828 лева – възнаградителна лихва по същия договор за заем са включени в списъка на приетите вземания с ред на удовлетворяване по чл.722 ал.1 т.8 от ТЗ. До настоящия момент са изминали почти пет години, има изготвена само една сметка за разпределение, с която са погасени вземания на кредитори по чл.722 ал.1 т.4 от ТЗ. Следователно дори и да е възможно някакво удовлетворяване на вземането на „Клигър“ ООД в производството по несъстоятелност на „Санатит“ ЕООД, то ще бъде по всяка вероятност нетълно /ако изобщо се стигне до удовлетворяване на кредиторите по чл.722 ал.1 т.8 от ТЗ/, а и е неизвестно в какъв бъдещ момент може да се очаква такова удовлетворяване“.

Въззивният съд е приел, че вземането на длъжника към трето дружество в производство по несъстоятелност не следва да се отчита при преценка на платежоспособността му, тъй като удовлетворяването му било несигурно и в неопределен момент. Същевременно това вземане е прието в производството по несъстоятелност на третото лице и представлява признато по реда на ТЗ имуществено право. Самото обстоятелство, че удовлетворяването му е бъдещо или частично, не води до отпадане на вземането като актив. Като е изключил това вземане от активите на длъжника, въззивният съд е направил неправилна преценка на имущественото му състояние.

ВАРНО С ОРИГИНАЛ

Секретар

5. На пето място, на основание чл. 280 ал. 1 т. 1 от ГПК: съдът се е произнесъл по материалноправен и процесуалноправен въпрос, който е решен в противоречие със задължителната практика на Върховния касационен съд и Върховния съд в тълкувателни решения и постановления, както и в противоречие с практиката на Върховния касационен съд, а на основание чл. 280 ал. 1 т. 3 от ГПК същия въпрос е от значение за точното прилагане на закона, както и за развитието на правото. А именно:

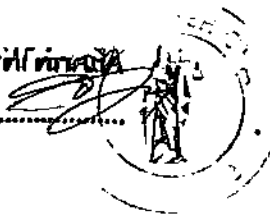
Допустимо ли е извършени от длъжника цесии на вземания да се приемат като доказателство за неплатежоспособност, без да е установено намаляване на имуществото му и без анализ на насрещната престация?

Въззивният съд в обжалваното решение приема, че извършените от длъжника цесии на вземания представляват обстоятелство, обосноваващо неплатежоспособност и сочещо на невъзможност за плащане към останалите кредитори. Съдът обаче не е взел в предвид, че тези цесии са възмездни и в изпълнение на задължения на длъжника възникнали преди задължението му към молителя в производството по несъстоятелност. Неплатежоспособността изисква да е налице невъзможност за плащане, а цесията представлява способ за погасяване на парично задължение. Тя не доказва неплатежоспособност. Договорите за цесия са част от нормалната търговска дейност и ако всяка цесия се приема за неплатежоспособност, то всяко предприятие би било неплатежоспособно. При липса на установено влошаване на финансовото състояние или намаляване на активите, извършването на цесии не може да обоснове неплатежоспособност. А както посочих, ССЧЕ за 2018-2021 г. установява много добри финансови показатели, които далеч не установяват неплатежоспособност на дружеството, а точно обратното – установяват неговата платежоспособност. Като е приел обратното, въззивният съд е направил неправилен извод относно наличието на неплатежоспособност.

Решението е постановено в противоречие с Решение № 33/07.08.2010г., т. д. № 915/2009г. на ВКС, II т. о. В него съдът приема: *"спирането на плащанията са правно релевантни за несъстоятелността само ако са последица от трайната, обективна невъзможност за търговеца да изпълнява задълженията си. По аргумент от противното следва, че когато спирането се дължи на причини, които се дължат на съзнателни, волеви действия и/или бездействия на търговеца (при ЮЛ изразената от органите на управление воля), а не на невъзможността да обслужва задълженията си, то институтът на несъстоятелността като универсално производство за принудително изпълнение е неприложим".* Както и: *"Така представените доказателства не установяват посочения от молителя в годишния му доклад размер на наличните към 31.12.2008 г. краткотрайни активи, доколкото съпоставката им с тези към 31.12.2007 г. и при съобразяване на факта, че платената сума от 112 000 лв. е част от натрупаната до 2007 г. печалба обуславя извода, че същите следва да възлизат на 103 000 лв., а не на 26 000 лв. Независимо от безкритично възприетата им от съда достоверност, те и не обосновават извод за неплатежоспособност на молителя, тъй като анализът им сочи, че към надежда на задълженията към кредиторите - търговци дружеството е било в добро финансово състояние, следователно неговата задълженост се дължи на липсата на намерение, а не на обективна невъзможност да ги погаси."*

АРНО С ОРИГИНАЛ

КРЕДИТОР

Относно горепосочения въпрос, освен противоречие с практиката на ВКС, обжалваното решение на основание чл. 280 ал. 2 от ГПК страда от очевидна неправилност.

С оглед на всичко гореизложено, моля да допуснете до касационно обжалване Решение № 108 от 26.03.2026 г. по възз. търг. дело № 378/2025 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.

Прилагаме документ за внесена държавна такса, както и решенията, в противоречие с които се е произнесъл въззивният съд в обжалваното решение: Решение № 196 от 21.03.2008 г. на ВКС по т. д. № 791/2007 г., ТК, I т. о.; Решение № 33/07.09.2010 г. по търг. дело № 915/2009 г. на ВКС, ТК, 2-ро отд.; Решение № 44/04.07.2012 г. по т.д. 983/2011 г. на ВКС, ТК, 1-во отд.; Решение № 80/08.10.2015 г. по т.д. № 1565/2014 г. на ВКС, ТК, 1-во отд.; Решение № 90/20.07.2012 г. по т. д. № 1152/2011 г. на ВКС, ТК, 1-во отд.; Решение № 115/25.06.2010 г. по т. д. № 169/2010 г. на ВКС, ТК, 2-ро отд.; Решение № 153/23.12.2010 г. по т. д. № 255/2010 г. на ВКС, ТК, 1-во отд.; Решение № 202/10.01.2014 г. по т. д. № 1453/2013 г. на ВКС, ТК, 2-ро отд.

С уважение:

IVAN VELICHKOV
MINEV

Digitally signed by IVAN
VELICHKOV MINEV
Date: 2026.04.02
16:41:58 +03'00'

/адв. Иван Минев/

ВЕРНО С ОМ...
СЕРТИФИКАТ

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Министерство на електронното управление

Система за сигурно електронно връчване

Връчител Иван Величков Минев

Изпратено на 02.04.2026 16:56:41

SHA-256: F96EBA428C87834138DE339B82EBCD27454AD6F97720488961632FA16F8D6A27D4

Получатели АПЕЛАТИВЕН СЪД - ПЛОВДИВ

02.04.2026 16:57:18

SHA-256:
3E0CF4D4AF2B08882A59E71E7B120E35D6D2062E08E23D86EC29AF7EB0E
35C0

Заглавие Касационна жалба ведно с приложения по ВТД № 378/2025 г.

Съдържание

Документи за връчване

Изложение ВКС подписано.pdf(330.8 KB)

SHA256: A740632E1FF0758DC488F2D53FC5211948F5394899DC807E81FD44A6083826D

ДТ 0001.pdf(302.0 KB)

SHA256: B0CEFF2035968892308DAEEEA7C13DD6F3E7563810C17EF12782E077A254A5D07

Касационна жалба подписана.pdf(332.6 KB)

SHA256: FA1AB23DC4509216E6E08E85C10818D93E5EAE9987B30181E544C777F6A4DE1C

Reshenie_196_ot_21032008_g_na_VKS_po_t_d_7912007_g_TK_l_t_o_dokladchik_sadiqta_Ra
dosti.pdf(593.7 KB)

SHA256: 6C3DD8E85C89CA21FE74E8AC332D6D0768E2B01BF553AF803CA16E0CAF30ED7

Решение № 33.07.09.2010 г. ТД 915.2009 на ВКС.pdf(1.0 MB)

SHA256: C88E90694A82CFE423694AF2F8743DC15F0FC216FFAB41AF8FCC74B53FCB1D3F

Решение № 44.04.07.2012 г. ТД 983.2011 на ВКС.pdf(2.0 MB)

SHA256: B23848945D616DCB3616DB3290DE7148736B8F45DC369349B19D28C88CFBDCFC

Решение № 80.08.10.2015 г. ТД 1565.2014 на ВКС.pdf(1.1 MB)

SHA256: A139940BE877B07D1BF0776F1DFD285324806E5B12DD633D4F61F8BF5E86FF35

Решение № 90.20.07.2012 г. ТД 1152.2011 на ВКС.pdf(1.0 MB)

SHA256: 9587B82F5D73E38A3CC010F5323348A5D4753988D4FEACBEA4393263B8CE08

Решение № 115.25.06.2010 г. ТД 169.2010 на ВКС.pdf(975.6 KB)

SHA256: EF55E940786384C0149818B89C2847E86B81925D9CE04BDC03AC85CCF8D88A0D

Решение № 153.23.12.2010 г. ТД 255.2010 на ВКС.pdf(819.2 KB)

SHA256: 810EBD62DB6A849EC3FA10FC373C357E2A2434FC43B3B88E97735D82A671A483

Digitally signed by Ministry of e-
Government

Date: 2026.04.02 16:58:06 +03:00

Reason: Non-Repudiation of Origin

Location: Bulgaria, Sofia

ВЪРНО С ОРИГИНАЛА
СЕРТИФИКАТ

До: ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА АД
Клон ЦКБ АД - клон ХАСКОВО
Адрес: Хасково, ул. Скопие 1

УНИКАЛЕН РЕГИСТРАЦИОНЕН НОМЕР: 39208Д-АТ-8956
УНИКАЛЕН РЕГИСТРАЦИОНЕН НОМЕР-ТАКСА: Т39208Д-АТ-8956
Дата, час и място на представяне: 02.04.2026, 16:21:39, Хасково Офис Хасково 2

Оформено на банков документ

Получател: ВКС

IBAN на получателя: BG78BNBG68813100178101

При дгу: БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА

Код за вид получка:

ВНОСНА БЕЛЕЖКА (ПЛАТЕЖНО НАРЕЖДАНЕ ЗА
НАЛИЧЕН ПАРИЧЕН ПРЕВОД)
ЗА ПЛАЩАНЕ КЪМ БЮДЖЕТА

Валута:
EUR

Сума:
18.34

Сума с думи: ПЕТНАДЕСЕТ ЕВРО И 34

Основание - информация за получателя: ДОП. К.ОБЖ. НА РЕШ.108 ОТ 26.03.2026 Г. ПО ВТД 378,2025Г. НА АП.СЪД П-В

Още основание:

Задължително лице: КЛИНЪР ООД

ЕМБЛОД по БУДСТАТ на задължително лице: 108530553

ЕГН на задължително лице:

ЕГН на задължително лице:

Платец: ЯНА ТЕОДОРОВА СЕРАФИМОВА СТАЙКОВА

Вносител: ЯНА ТЕОДОРОВА СЕРАФИМОВА СТАЙКОВА

Услуга за изпълнение: БИСЕРА

ТАКСИ И КОМИСИОНИ ЗА ЦКБ АД

Внесокове в брой:

Валута:
EUR

Сума:
2.50

С думи: ДВА ЕВРО И .50

Основание: Такси обработка на Вносна бележка в полза на ОКРЪЖЕН СЪД И РАЙОНЕН СЪД - ХАСКОВО - док. с
реф. 39208Д-АТ-8956

Вносител - име: ЯНА ТЕОДОРОВА СЕРАФИМОВА СТАЙКОВА

Дробен акумулиран при официален валутен курс 1.95583:

Сума на операцията: 18.34 EUR (30.00 BGN)

Сума на таксите: 2.50 EUR (4.89 BGN)

"ЦКБ" АД е календарно издана от 1 януари 2026 г. Във вносна бележка, че обработката предоставяна от Банк Лимити дъщерно дружество на Общ Републикант (БС) 2016879 в действително българско дружество за целите на използване на платена операция. Пълният текст на уведомлението, съдържащо подробна информация за Вашите права, основания за обработката и срокове за съхранение на данни, е обектите на бележката в публикуване на адрес: <https://cbsbank.bg/bank-sch/inf>

Банков служител, приемащ документа: Златина Иванова Топалова 392

Касиер

Банков служител, проверяващ документа:

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА

СЕРИЯ: 39208Д-АТ-8956

